21/03/2019

“Ο Ιερέας παράγει, εμψυχώνει, παρηγορεί…”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Η 6η Γενική Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, για το νέο ιεραποστολικό έτος, πραγματοποιήθηκε σήμερα στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας.

Η Σύναξη ξεκίνησε με τον εναρκτήριο χαιρετισμό του Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως Αρχιμ. Δαμασκηνού Κιαμέτη. Ακολούθησε εισήγηση από τον κ. Ηλία Κουτσερή, Δημοσιογράφο, Πρόεδρο της Ενώσεως Γονέων Μαγνησίας, με θέμα «Σύγχρονη κοινωνία και Εκκλησία. Ο ρόλος του Ιερέα, μέσα απ’ τα μάτια των λαϊκών, υπό τις νέες προκλήσεις – προσκλήσεις».

Ο ομιλητής σημείωσε, αρχικά, τρία σημαντικά δεδομένα: «Το πρώτο είναι η Παιδεία… μία από τις αιτίες, που η Εκκλησία είναι πιο κοντά στην κοινωνία, είναι η καλλιέργεια γνώσης, η ευρύτητα σκέψης και ο συνεχής εμπλουτισμός της Παιδείας του καθενός στο πλήρωμα της Εκκλησίας… Το δεύτερο, είναι η Εκκλησία ως

σύνολο κληρικών και λαϊκών και το τρίτο, πως η Παιδεία είναι, όχι το γέμισμα του άδειου δοχείου (ο εγκέφαλος του παιδιού ή του ενήλικα), αλλά άναμμα ψυχής, είναι φως».

Ο κ. Κουτσερής επεσήμανε πως, «έχοντας αυτά ως δεδομένα, οφείλουμε να δούμε τον ιερέα, μέσα πλέον στην κοινωνία... Ο ιερέας, ο πνευματικός, διδάσκει με τον λόγο του, αλλά πολύ περισσότερο με την ίδια του την ζωή και το παράδειγμά του. Όπως μεριμνά για την καθαρότητα της καρδιάς του άλλου, οφείλει να μεριμνά και για την καθαρότητα της δικής του καρδιάς.

Έτσι, ο ιερέας καλείται να γίνει το θεμέλιο της πίστης, τώρα που κλονίζεται, η πίστη των ανθρώπων. Καλείται μέσα στην «φουρτουνιασμένη θάλασσα», που ζει ο σύγχρονος άνθρωπος, να γίνει ο σίγουρος καπετάνιος, που με ασφάλεια θα οδηγήσει το πλοίο (την ψυχή μας) σε λιμάνι. Καλείται ουσιαστικά να γίνει το ηρεμιστικό φάρμακο, που θα ηρεμήσει τον πανικόβλητο και ταραγμένο για πολλούς λόγους, άνθρωπο. Καλείται να γίνει η όαση μέσα στην έρημο, που δημιούργησε ο ίδιος ο άνθρωπος στην ζωή του. Καλείται να γίνει ο συνομιλητής του, γιατί δεν έχει άνθρωπο να μιλήσει. Και το λέω αυτό, πέραν εννοείται της εξομολόγησης. Εννοώ για συνομιλία που πατάσσει την μοναξιά των σύγχρονων ανθρώπων, που ψάχνουν αποκούμπι, πέρα από το ζεστό φαγητό... Είναι μεγάλο το φορτίο, αλλά αυτή είναι η πραγματικότητα...».

Ο ομιλητής παρατήρησε, στην συνέχεια, ότι «η στάση της εκκλησίας και των ιερέων στο σύγχρονο πλουραλιστικό κόσμο, πρέπει να είναι παράλληλα, διαλεκτική και κριτική. Αυτό σημαίνει ότι δε μπορεί να βρίσκεται στο περιθώριο των κοινωνικών εξελίξεων, δεν πρέπει να τηρεί αρνητική στάση στα ιδεολογικά, κοινωνικοπολιτικά και φιλοσοφικά συστήματα, αλλά ούτε κατ΄ ανάγκη, ταυτίζεται

με αυτά...».

Στο ερώτημα τί περιμένει το πλήρωμα της Εκκλησίας από τον σύγχρονο Ιερέα, απάντησε ότι «περιμένει, πέρα από τα καθήκοντα που επιτελεί ίσως και τα διοικητικά, τα υπόλοιπα πνευματικά, να γίνονται με επάρκεια, γνώση, κατεύθυνση, αγάπη, αλληλεγγύη, φροντίδα και πατρική στοργή... Είναι μεγάλη ευλογία για τον πιστό, να βρεθεί κοντά σε έναν ιερέα, έναν άνθρωπο αρετής, τον πνευματικό πατέρα και καθοδηγητή του, ο οποίος με αγάπη θα τον διδάσκει εμπράκτως στο διάβα της ζωής του... Η Εκκλησία είναι ο πνευματικός χώρος, στον οποίο καλείται ο ιερέας να διακονεί θυσιαστικά τον άνθρωπο, να του παρέχει λύσεις στα αδιέξοδα, δείχνοντάς του την αλήθεια, γεμίζοντάς τον με φως . Είναι χιλιάδες αυτοί που θέλουν να ακουμπήσουν σε ένα πετραχήλι να πουν το δράμα που ζούνε, να ρωτήσουν, να ζητήσουν, να προσευχηθούν, να προχωρήσουν... Βέβαια, πρέπει ο κάθε Ιερέας να έχει εσωτερική χαρά και ικανοποίηση με την επιλογή του. Αν δεν τα έχει αυτά, τότε θα είναι δυστυχισμένος ο ίδιος και θα παράγει αρνητικά αποτελέσματα. Άρα πως θα προσφέρει τη βοήθεια; Το να είναι κάποιος Ιερέας είναι θέμα κλήσης αλλά και κλίσης. Είναι δηλαδή το κάλεσμα αλλά και το να έχεις εσύ ο ίδιος την έφεση προς τα εκεί. Εάν ισχύει το αντίθετο, νομίζω ότι τότε έχουμε ακόμη και παράλογα παραδείγματα σαν και αυτά που κατά καιρούς παρουσιάζονται ίσως και υπερβολικά σε ένα βαθμό, στα ΜΜΕ...». Με τα ως άνω δεδομένα, «ο Ιερέας σήμερα, καλείται να πείσει τους ανθρώπους, για το λάθος της αποκλειστικής στροφής στον επίπεδο και επιφανειακό τρόπο ζωής, καθώς και για την αναγ-καία αποκατάσταση της κάθετης σχέσης με τον Θεό. Ο ρόλος των ορθοδόξων Ιερέων στη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα είναι ουσιαστικός, σημαντικός και αποφασιστικός... Πέρα από την πνευματική συμπαράσταση, οι ιερείς καλούνται να συνδράμουν ψυχολογικά απελπισμένους Βολιώτες, οι οποίοι έχουν βρεθεί σε αδιέξοδο και προσανατολίζονται σε ακραίες λύσεις, αποκαλύπτοντας σε ορισμένες περιπτώσεις ακόμη και τη σκέψη της αυτοκτονίας. Η διαχρονική αποστολή των πνευματικών, καθίσταται πλέον σωτήρια σε αρκετές περιπτώσεις, όπου η απελπισία μοιάζει μονόδρομος, ανατρέποντας κυριολεκτικά δυσοίωνα δεδομένα...».

Ο ομιλητής, ακολούθως, αναφέρθηκε στο ποικίλο έργο της Εκκλησίας στην εποχή της κρίσης και αναγνώρισε ότι, «αν δεν υπήρχε η Εκκλησία, τότε πολύ συνάνθρωποί μας θα είχαν πραγματικό πρόβλημα επιβίωσης. Όποιος αρνείται κάτι τέτοιο, τότε «στρουθοκαμηλίζει». Ο Ιερέας είναι αυτός που παράγει, εμψυχώνει και παρηγορεί, απορροφώντας τους κραδασμούς της κοινωνίας πολλές φορές...». Στάθηκε ιδιαίτερα στην πνευματική διάσταση του έργου του Ιερέως και τις ανάλογες ποιμαντικές του πρωτοβουλίες, στην ενορία, στις φυλακές, στα σχολεία, στα Ιδρύματα, στα πολιτιστικά δρώμενα, στην φιλανθρωπική δράση, στον εθελοντισμό, στην ψυχολογική υποστήριξη, στην αντιμετώπιση καινοφανών κοινωνικών προβλημάτων. Παράλληλα, όμως, επεσήμανε την ζημιά που προκαλούν προκλητικές συμπεριφορές, όπως «η φιλαργυρία, η επίδειξη, η καταναλωμανία... Ακόμη και η επίδειξη της μη εφαρμογής των εκκλησιαστικών κανόνων και ρόλων, όπως δυστυχώς, πρόσφατο παράδειγμα ιερέα ο οποίος αποτέλεσε ίνδαλμα για κάποιους πιστούς, γιατί η «εξ απαλών ονύχων» αντιμετώπιση του κάθε αμαρτήματος τους, και η δική του εικόνα», βοηθούσε και εμάς τους πιστούς, να ξεπερνούμε ευκολότερα το όποιο αμάρτημα...».

Τέλος, ο κ. Κουτσερής αναφέρθηκε στην προσέγγιση των νέων παιδιών από την

Τοπική μας Εκκλησία, από την οποία μόνο θετικά μπορούν να προκύψουν και κατέληξε λέγοντας ότι, «θα ήταν όμορφο και νομίζω ότι θα μπορούσαν να υπάρξουν σκέψεις και πρωτοβουλίες, ώστε να παιδιά να έρθουν ακόμη πιο κοντά στην εκκλησία... Με έντονη ενασχόληση της μαθητικής κοινότητας , της εκπαιδευτικής κοινότητας, του γονεϊκού κινήματος σε μια πιο σταθερή βάση και οργάνωση, μέσα από τις οποίες θα προκύπτουν χρήσιμα συμπεράσματα, σκέψεις και προτάσεις, ακόμη και γιατί όχι με τον ιερέα της ενορίας και προγραμματισμένες επισκέψεις σε χώρους συνάθροισης, πέραν αυτών που πιθανόν γίνονται στους Ιερούς Ναούς».

Ακολούθησε διάλογος επί της εισηγήσεως και η σύνοψη των συμπερασμάτων από τον Πρωτοσύγκελλο της Ιεράς Μητροπόλεως.